1. ספר בראשית פרק כ

כב וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעַצְמִי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת
כג יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקֳחָה-זֹאת: עַל-כֵּן יַעֲזֹב-אִישׁ אֶת-
כד אָבִיו וְאֶת-אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד:

2. ספר נשא פרק ל

ה וַיְצַו מֹשֶׁה אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְפִי יְהוָה לֵאמֹר כֵּן מַטֵּה בְנֵי-יוֹסֵף דֹּבְרִים: זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר-צִוָּה
יהוה לִבְנוֹת צְלָפְחָד לֵאמֹר לְטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶנָה לְנָשִׁים אַךְ
לְמִשְׁפַּחַת מַטֵּה אֲבִיהֶם תִּהְיֶנָה לְנָשִׁים: וְלֹא-תִסֹּב נַחֲלָה
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמַּטֶּה אֶל-מַטֶּה כִּי אִישׁ בְּנַחֲלַת מַטֵּה אֲבֹתָיו
יִדְבְּקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְכָל-בַּת יֹרֶשֶׁת נַחֲלָה מִמַּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְאֶחָד מִמִּשְׁפַּחַת מַטֵּה אָבִיהָ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירְשׁוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלַת אֲבֹתָיו: וְלֹא-תִסֹּב נַחֲלָה מִמַּטֶּה
לְמַטֶּה אַחֵר כִּי-אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְבְּקוּ מַטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יהוה אֶת-מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְּנוֹת צְלָפְחָד: וַתִּהְיֶנָה מַחְלָה
תִרְצָה וְחָגְלָה וּמִלְכָּה וְנֹעָה בְּנוֹת צְלָפְחָד לִבְנֵי דֹדֵיהֶן לְנָשִׁים:

ספר דברים פרק ד

א וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע אֶל-הַחֻקִּים וְאֶל-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תִּחְיוּ וּבָאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ
ב אֲשֶׁר יהוה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נֹתֵן לָכֶם: לֹא תֹסִפוּ עַל-הַדָּבָר
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ לִשְׁמֹר אֶת-מִצְוֹת
ג יהוה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם: עֵינֵיכֶם הָרֹאוֹת אֵת
אֲשֶׁר-עָשָׂה יהוה בְּבַעַל פְּעוֹר כִּי כָל-הָאִישׁ אֲשֶׁר הָלַךְ אַחֲרֵי
ד בַּעַל-פְּעוֹר הִשְׁמִידוֹ יהוה אֱלֹהֶיךָ מִקִּרְבֶּךָ: (וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים
בַּיהוה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם: רְאֵה לִמַּדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים כַּאֲשֶׁר צִוָּנִי יהוה אֱלֹהָי לַעֲשׂוֹת כֵּן בְּקֶרֶב הָאָרֶץ
ו אֲשֶׁר אַתֶּם בָּאִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם כִּי הִוא
חָכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל-הַחֻקִּים
ז הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק עַם-חָכָם וְנָבוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה: כִּי מִי-
גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ אֱלֹהִים קְרֹבִים אֵלָיו כַּיהוה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-
ח קְרָאֵנוּ אֵלָיו: וּמִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צַדִּיקִם
ט כְּכֹל הַתּוֹרָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם: רַק הִשָּׁמֶר
לְךָ וְשָׁמֹר נַפְשְׁךָ מְאֹד פֶּן-תִּשְׁכַּח אֶת-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר-רָאוּ
עֵינֶיךָ וּפֶן-יָסוּרוּ מִלְּבָבְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וְלִבְנֵי
בָנֶיךָ: יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בֶּאֱמֹר יהוה
אֵלַי הַקְהֵל-לִי אֶת-הָעָם וְאַשְׁמִעֵם אֶת-דְּבָרָי אֲשֶׁר יִלְמְדוּן
לְיִרְאָה אֹתִי כָּל-הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל-הָאֲדָמָה וְאֶת-
יא בָּנֵיהֶם יְלַמֵּדוּן: וַתִּקְרְבוּן וַתַּעַמְדוּן תַּחַת הָהָר וְהָהָר בֹּעֵר
בָּאֵשׁ עַד-לֵב הַשָּׁמַיִם חֹשֶׁךְ עָנָן וַעֲרָפֶל: וַיְדַבֵּר יהוה אֲלֵיכֶם
מִתּוֹךְ הָאֵשׁ קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם שֹׁמְעִים וּתְמוּנָה אֵינְכֶם רֹאִים
יג זּוּלָתִי קוֹל: וַיַּגֵּד לָכֶם אֶת-בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת
עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים וַיִּכְתְּבֵם עַל-שְׁנֵי לֻחוֹת אֲבָנִים: וְאֹתִי צִוָּה
יהוה בָּעֵת הַהִוא לְלַמֵּד אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים לַעֲשֹׂתְכֶם
טו אֹתָם בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: וְנִשְׁמַרְתֶּם
מְאֹד לְנַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל-תְּמוּנָה בְּיוֹם דִּבֶּר יהוה
טז אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: פֶּן-תַּשְׁחִתוּן וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל
תְּמוּנַת כָּל-סָמֶל תַּבְנִית זָכָר אוֹ נְקֵבָה: תַּבְנִית כָּל-בְּהֵמָה אֲשֶׁר
בָּאָרֶץ תַּבְנִית כָּל-צִפּוֹר כָּנָף אֲשֶׁר תָּעוּף בַּשָּׁמָיִם:

אתו ואמרו ליה ניחא ליה למר דליהוי ריש מתיבתא
אמר להו איזיל ואימליך באנשי ביתי אול ואמליך ברביתהו אמרה ליה
דלמא מעברין לך אמר לה [לשתמש אינש]
יומא חדא בכמא דמקרא ולמחר ליחבר
אמרה ליה לית לך חיורתא הדוא יומא בר
תמני סרי שני הוה אתרחיש ליה ניסא
ואתהדרו ליה תמני סרי דרי חיורתא הייטו
דקאמר ר' אלעזר בן עזריה *הרי אני כבן
שבעים שנה ולא בן שבעים שנה תנא
אותו היום סלקוהו לשומר הפתח *ונתנה
להם רשות לתלמידים ליכנס שהיה ריג
מבריז ואומר *כל תלמיד שאין תוכו כברו
לא יכנס לבית המדרש הדוא יומא אוסיפו
כמה ספסלי א"ר יוחנן פליגי בה אבא יוסף
בן דוסתאי ורבנן חד אמר אתוספו ארבע
מאה ספסלי וחד אמר שבע מאה ספסלי
הוה קא חלשא דעתיה דר"ג אמר דלמא
חי מגעתי תורה מישראל אחזו ליה בחלטיה
חצבי חיורי דמלין קטמא ולא היא ההיא
ליתובי דעתיה הוא דאחזו ליה

4. מסורת הש"ס בבא בתרא

רכתיב *ואו"ר יוחנן כלכה שנמצאת שלימה
בבית רמיה ורדופה לילך להגיד שבחה
בבית אביה *כרכתיב *והיה ביום ההוא נאם
ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי
אמר רבי יוחנן כלכה בבית חמיה ולא ככלה
בבית אביה

3. מסורת הגרא

. והוה רב
ותאמר ה' צבאות אמר רבי אלעזר מיום
שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שקראו
להקב"ה צבאות עד שבאתה חנה וקראתו
צבאות אמרה חנה לפני הקב"ה רבש"ע מכל
צבאי צבאות שבראת בעולמך קשה בעיניך שתתן לי בן אחד משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם
שעשה סעודה לעבדיו בא עני אחד ועמד על הפתח אמר להם תנו לי פרוסה אחת ולא השגיחו עליו
דחק וגכנס אצל המלך א"ל אדוני המלך מכל סעודה שעשית קשה בעיניך ליתן לי פרוסה אחת:

אלקנה

ואשתו בניו ואחיותיו וכל קרוביו היה מעלה עמו ורגל ובאים ולנים
ברחובה של עיר היתה המדינה מרגשת והיו שואלין אותן להיכן
תלכו ואומרים לבית ה' שבשילה שמשם תצא תורה ומצות ואתם
לכה לא תבואו עמנו ונלך יחד, סיר עיניהם משגרות דמעות אומרים
להם נלך עמכם ואומרים להם הן עד לשנה הבאה חמשת בתים
לשנה אחרת עשרה בתים עד שהיו כלם עולים ובדרך שהיה עולה
שנה זו לא היה עולה שנה אחרת עד שהיו כלם עולים אמר לו
הקב"ה אלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות וזכנכתם במצות
וזכו רבים על ידך, אני אוציא בן מבני שיכריע את ישראל לכף זכות
ויחנך אותם במצות. הא למדת שבשכר אלקנה שמואל:

1. מסורת הגרא

הלא אני טוב לך אין כתיב כאן אלא אנכי אמר לה ברייך יהא
בחלקך כמד"א לי אנכי ה' אלהיך:

נכנס יין יצא סוד, ומאוד אנו צריכים בחיינו, שסתרות הנעלמים יצאו ויתגלו. על
ידי גלויים של הסודות נכיר את עצמנו, נכיר את מה שחבוי בקרבנו, בשעה שאנחנו
נבוא לאותה הבחינה של "לבסומי עד דלא ידע" [2] נפטר לפחות לשעה מכל אותן
הידיעות המטעות אותנו המוליכות אותנו כשבויים ואין לפדות, כאסירים ואין להתיר.
והידיעות המטעות הללו הן מסתירות ממנו את היסוד.

הבלא מפיק הבלא [3] ובסומא מפיק בסומא, מבוסמים אנחנו יותר מדאי מדמיונות
חיצוניים ובשביל כך אין אנו מרגישים את האמיתיות הפנימיות שלנו, את סוד האמת.

סבורים אנחנו, שבחכמתנו ובפקחות הפקחים שבנו באנו עד הלום, להיות לנו
על כל פנים יתד ונדר ביהודה [4], אתחלתא כל שהיא לאתחלתא דאתחלתא לגאולה.
ואנו שוכחים, כי לולא יד ד' בעל מלחמות זורע צדקות ומצמיח ישועות [5] לא היו כל
מפעלותינו פועלות מאומה, שוכחים אנו, שהיד הסודית הזאת, זאת היא כל המפעל.

שכוחים אנחנו מביסומים שיש בהם כדי הטעיה, ובשביל כך אין אנו שמים אל
לבנו את השבונו של העולם הגדול, של אותו העולם, שאדון־עולם מנהיגו ואנחנו
יש לנו עמו ברית כרותה באלה ובשבועה [6], ברית מלח־עולם [7], השומר על רוח
ישראל ונצחו.

יהיו לנו ימי הפורים הבאים עלינו לטובה, הימים אשר ברצון קבלנו עלינו את
זאת התורה, אשר מני אז קבלונה על ידי "כפיית הר כגיגית" [8]. יהיו לנו אלו
הימים בכל תפיסתם הכוללת, ימים אשר האמרה של "לך כנוס את כל היהודים" [9]
צריכה להיות מצלצלת באזנינו בצלצלי שמע [10] לימים שתפרוץ אצלנו ממחבואה
היהודי, התודעה הפנימית שלנו והתודעה הבאה מתוך מצפונה של הנשמה החבויה
בכל נפש מישראל בקרבה פנימה החסינה יותר מכל עוותן של ההעזות היזוחר
חצופות, הבאות מתוך הגאוה הנבובה של הידיעות המעטות שהן מסבבות אותנו.

ובשעה שאנו מתמלאים אהבה לכל המצילים והמגינים שלנו, לכל המרדכיים שבכל
הזמנים — גם אז יאפילו עלינו הידיעות המטעות את האור הבהיר, גם אז אנחנו
חושבים בחובנו על דבר נצחונות פעוטים של כתה כלפי כתה, של מפלגה כלפי
מפלגה. גם אז אנו מנוגעים בעקשנות לקחת את הטפל ולזרוק את העיקר, לדבר
רק על דבר קנינים פרטיים, מפעלים של זעיר שם וזעיר שם, של צו לצו וקו לקו [11]
ואנו שוכחים את סוד הגבורה והתפארת העליונה המעטרת אותנו, החבויה בתוכיות
נשמתנו, התובעת ממנו את עלבונה והמרעישה את כל יסודי עולם כדי להחיש את
גאולתנו השלמה, אשר רק על ידה יראו כל אפסי ארץ ישועת אלקינו [12].

2. ספר נשא פרק ל

לז לָכֵן הִנֵּה אָנֹכִי מִפְּתֵיהָ וְהֹלַכְתִּיהָ
ח הַמִּדְבָּר וְדִבַּרְתִּי עַל-לִבָּהּ: וְנָתַתִּי לָהּ אֶת-כְּרָמֶיהָ מִשָּׁם
וְאֶת-עֵמֶק עָכוֹר לְפֶתַח תִּקְוָה וְעָנְתָה שָׁמָּה כִּימֵי נְעוּרֶיהָ
ט וּכְיוֹם עֲלוֹתָהּ מֵאֶרֶץ-מִצְרָיִם: וְהָיָה בַיּוֹם
הַהוּא נְאֻם-יהוה תִּקְרְאִי אִישִׁי וְלֹא-תִקְרְאִי-לִי עוֹד בַּעְלִי:
י וְהַסִרֹתִי אֶת-שְׁמוֹת הַבְּעָלִים מִפִּיהָ וְלֹא-יִזָּכְרוּ עוֹד בִּשְׁמָם:
יא וְכָרַתִּי לָהֶם בְּרִית בַּיּוֹם הַהוּא עִם-חַיַּת הַשָּׂדֶה וְעִם-עוֹף
הַשָּׁמַיִם וְרֶמֶשׂ הָאֲדָמָה וְקֶשֶׁת וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה אֶשְׁבּוֹר מִן-
הָאָרֶץ וְהִשְׁכַּבְתִּים לָבֶטַח: וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי לְעוֹלָם וְאֵרַשְׂתִּיךְ
לִי בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים: וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי בֶּאֱמוּנָה
יג וְיָדַעַתְּ אֶת-יהוה: וְהָיָה | בַּיּוֹם הַהוּא אֶעֱנֶה
נְאֻם-יהוה אֶעֱנֶה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְהֵם יַעֲנוּ אֶת-הָאָרֶץ:
יד וְהָאָרֶץ תַּעֲנֶה אֶת-הַדָּגָן וְאֶת-הַתִּירוֹשׁ וְאֶת-הַיִּצְהָר
וְהֵם יַעֲנוּ אֶת-יִזְרְעֶאל: וּזְרַעְתִּיהָ לִּי בָּאָרֶץ וְרִחַמְתִּי אֶת-
לֹא רֻחָמָה וְאָמַרְתִּי לְלֹא-עַמִּי עַמִּי-אַתָּה וְהוּא יֹאמַר
אֱלֹהָי: פרק ג

א כִּי | יָמִים רַבִּים יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֵין מֶלֶךְ וְאֵין שָׂר וְאֵין זֶבַח וְאֵין מַצֵּבָה וְאֵין אֵפוֹד
ב וּתְרָפִים: אַחַר יָשֻׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת-יהוה אֱלֹהֵיהֶם
וְאֶת דָּוִיד מַלְכָּם וּפָחֲדוּ אֶל-יהוה וְאֶל-טוּבוֹ בְּאַחֲרִית
הַיָּמִים: ספר ירמיהו

ד בָּאוּ וְרַנְּנוּ בְּמְרוֹם-צִיּוֹן וְנָהֳרוּ אֶל-טוּב יהוה
עַל-דָּגָן וְעַל-תִּירֹשׁ וְעַל-יִצְהָר וְעַל-בְּנֵי-צֹאן וּבָקָר וְהָיְתָה
יב נַפְשָׁם כְּגַן רָוֶה וְלֹא-יוֹסִיפוּ לְדַאֲבָה עוֹד: אָז תִּשְׂמַח בְּתוּלָה
בְּמָחוֹל וּבַחֻרִים וּזְקֵנִים יַחְדָּו וְהָפַכְתִּי אֶבְלָם לְשָׂשׂוֹן וְנִחַמְתִּים
יג וְשִׂמַּחְתִּים מִיגוֹנָם: וְרִוִּיתִי נֶפֶשׁ הַכֹּהֲנִים דֶּשֶׁן וְעַמִּי אֶת-טוּבִי
יד יִשְׂבְּעוּ נְאֻם-יהוה: כֹּה | אָמַר יהוה קוֹל בְּרָמָה
נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַּמְרוּרִים רָחֵל מְבַכָּה עַל-בָּנֶיהָ מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם
טו עַל-בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ: כֹּה | אָמַר יהוה מִנְעִי קוֹלֵךְ
מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ מִדִּמְעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפֹעֲלָתֵךְ נְאֻם-יהוה וְשָׁבוּ
טז מֵאֶרֶץ אוֹיֵב: וְיֵשׁ-תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ נְאֻם-יהוה וְשָׁבוּ בָנִים
יז לִגְבוּלָם: שָׁמוֹעַ שָׁמַעְתִּי אֶפְרַיִם מִתְנוֹדֵד יִסַּרְתַּנִי וְאוּסַּר כְּעֵגֶל
יח לֹא לָמֵד הָשִׁיבֵנִי וְאָשׁוּבָה כִּי אַתָּה יהוה אֱלֹהָי: כִּי-אַחֲרֵי שוּבִי
נִחַמְתִּי וְאַחֲרֵי הוֹדְעִי סָפַקְתִּי עַל-יָרֵךְ בֹּשְׁתִּי וְגַם-נִכְלַמְתִּי כִּי
יט נָשָׂאתִי חֶרְפַּת נְעוּרָי: הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים
כִּי-מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל-כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
כ אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם-יהוה: הַציבִי לָךְ צִיֻּנִים שִׂמִי לָךְ
תַּמְרוּרִים שִׁתִּי לִבֵּךְ לַמְסִלָּה דֶּרֶךְ הֵלַכְתִּי שׁוּבִי בְּתוּלַת
כא יִשְׂרָאֵל שֻׁבִי אֶל-עָרַיִךְ אֵלֶּה: עַד-מָתַי תִּתְחַמָּקִין הַבַּת
הַשּׁוֹבֵבָה כִּי-בָרָא יהוה חֲדָשָׁה בָּאָרֶץ נְקֵבָה תְּסוֹבֵב
כב גֶּבֶר: כֹּה-אָמַר יהוה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד
יֹאמְרוּ אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה בְּאֶרֶץ יְהוּדָה וּבְעָרָיו בְּשׁוּבִי אֶת-
כג שְׁבוּתָם יְבָרֶכְךָ יהוה נְוֵה-צֶדֶק הַר הַקֹּדֶשׁ: וְיָשְׁבוּ בָהּ יְהוּדָה
וְכָל-עָרָיו יַחְדָּו אִכָּרִים וְנָסְעוּ בָּעֲדֶר: כי
כד: כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרֹת אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי
הַיָּמִים הָהֵם נְאֻם-יהוה נָתַתִּי אֶת-תּוֹרָתִי בְּקִרְבָּם וְעַל-לִבָּם
כה אֶכְתְּבֶנָּה וְהָיִיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים וְהֵמָּה יִהְיוּ-לִי לְעָם: יו

www.machonmeir.org.il ערוץ מאיר - הערוץ שלי ליהדות